

След няколко дни Николай получи известие, че му са отпуснати 600 рубли от руския Свети Синод, като награда за славянското неделно евангелие, което някога написал Христати Павлович и дал да се напечата в Русия. Сумата, отпусната с ходатайството на Стефан Тошкович, Николай изпрати веднага на брата си във Виена, за да може да вземе дипломата си.

Едно добро не идва никога само.

На следния ден Николай получи известие от Петербург, че е назначен за учител по рисуване в една тамошна гимназия. Александра Сергеевна веднага се бе отзовала на писмото, което братовчедът на Николай Катранов ѝ беше изпратил, описвайки нерадостното си положение.

Много наскоро Александра Долгорука щеше да се омъжи за стария генерал Албедински, а Тургенев щеше да опише собствената ѝ съдба в друга великолепна повест, наречена „Дим“. Александър II щеше да се ожени след много години, подир смъртта на жена си, за друга княгиня Долгорука - Катя.

С трескава радост младият живописец бързаше да довърши платната си, да подреди скиците със сюжети из българската история, да сортира сбирките си от монети. Внезапно от всякъде бяха почнали да пристигат пари за литографиите. Д-р Берон също беше изпратил книги и жълтици.

Трябваше само устойчивост. И вяра в себе си. Откъм Черно море задуха топъл вятър. Улиците на Одеса се изпълниха с шумяща, весела навалица. Дърветата се раззелениха. Николай стегна куфарчето си, облеche, както винаги чиста риза с грижливо колосана
от
яка, тъй както помнеше баща си, защото той можеше да не яде, ала не и да ходи неспретнат. И излезе да провери кога тръгва